TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2021. gada 17. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Intelektuālais īpašums – Autortiesības un blakustiesības – Direktīva 2001/29/EK – 3. panta 1. un 2. punkts – Jēdziens "publiskošana" – Datnes, kura satur aizsargātu darbu, lejupielāde, izmantojot vienādranga (*peer-to-peer*) tīklu, un vienlaicīga šīs datnes segmentu padarīšana par pieejamiem, lai tie varētu tikt augšupielādēti – Direktīva 2004/48/EK – 3. panta 2. punkts – Pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu ļaunprātīga izmantošana – 4. pants – Personas, kas ir tiesīgas prasīt minēto pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu – 8. pants – Tiesības uz informāciju – 13. pants – Jēdziens "kaitējums" – Regula (ES) 2016/679 – 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkts – Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi – Apstrādes likumīgums – Direktīva 2002/58/EK – 15. panta 1. punkts – Tiesību akti, kuru mērķis ir ierobežot tiesību un pienākumu piemērošanas jomu – Pamattiesības – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. un 8. pants, 17. panta 2. punkts, kā arī 47. panta pirmā daļa

Lietā C-597/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Ondernemingsrechtbank Antwerpen* (Antverpenes Uzņēmējdarbības lietu tiesa, Beļģija) iesniedza ar 2019. gada 29. jūlija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 6. augustā, tiesvedībā

Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited

pret

Telenet BVBA,

piedaloties:

Proximus NV,

Scarlet Belgium NV,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*] un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

sekretāre: S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 10. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited* vārdā – *T. Toremans* un *M. Hügel*, *advocaten*,

– *Telenet BVBA* vārdā – *H. Haouideg*, advokāts, un *S. Debaene*, *advocaat*,

– *Proximus NV* un *Scarlet Belgium NV* vārdā – *B. Van Asbroeck*, advokāts, un *I. De Moortel* un *P. Hechtermans*, *advocaten*,

– Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Pucciariello*, *avvocato dello Stato*,

– Austrijas valdības vārdā – *J. Schmoll*, pārstāve,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *F. Wilman* un *H. Kranenborg*, kā arī *J. Samnadda*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 17. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.) 3. panta 1. un 2. punktu, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/48/EK (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV 2004, L 157, 45. lpp.) 3. panta 2. punktu un 4., 8. un 13. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.) 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar 15. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (OV 2002, L 201, 37. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris) (OV 2009, L 337, 11. lpp.) (turpmāk tekstā – "Direktīva 2002/58").

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited* (turpmāk tekstā – "*Mircom*"), saskaņā ar Kipras tiesībām dibinātu sabiedrību, kam pieder noteiktas tiesības uz lielu skaitu pornogrāfisko filmu, kuras ir ražojuši astoņi Amerikas Savienotajās Valstīs un Kanādā iedibināti uzņēmumi, no vienas puses, un *Telenet BVBA*, Beļģijā iedibinātu sabiedrību, kas tostarp sniedz interneta piekļuves pakalpojumus, no otras puses, sakarā ar pēdējās minētās sabiedrības atteikumu sniegt

informāciju, kas ļautu identificēt tās klientus, pamatojoties uz vairākiem tūkstošiem IP adrešu, ko *Mircom* labā ir savākusi specializēta sabiedrība no vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla, kurā noteikti *Telenet* klienti, izmantojot *BitTorrent* protokolu, esot padarījuši par pieejamām *Mircom* katalogā ietilpstošas filmas.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Intelektuālā īpašuma tiesības

– Direktīva 2001/29

3 Direktīvas 2001/29 3., 4., 9., 10. un 31. apsvērums ir izteikts šādā redakcijā:

"(3) Ierosinātā saskaņošana palīdzēs īstenot iekšējā tirgus četras pamatbrīvības, un tā ir saistīta ar tiesību un jo sevišķi īpašuma, tajā skaitā intelektuālā īpašuma, tiesību pamatprincipu un izpausmes brīvības, kā arī sabiedrības interešu ievērošanu.

(4) Nodrošinot lielāku juridisko noteiktību un intelektuālā īpašuma labāku aizsardzību, autortiesību un blakustiesību saskaņots tiesiskais regulējums veicinās būtisku ieguldījumu jaunradē un jauninājumos [..].

[..]

(9) Autortiesību un blakustiesību saskaņošanas pamatā jābūt augstam aizsardzības līmenim, jo šīm tiesībām ir izšķiroša nozīme intelektuālajā jaunradē. To aizsardzība palīdz nodrošināt jaunrades uzturēšanu un attīstību autoru, izpildītāju, producentu, patērētāju, kultūras, rūpniecības un visas sabiedrības interesēs. Tāpēc intelektuālais īpašums ir atzīts par īpašuma neatņemamu sastāvdaļu.

(10) Lai autori vai izpildītāji varētu turpināt savu radošo un mākslinieciskо darbību, viņiem jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu, bet producentiem tā jāsaņem, lai varētu finansēt šo darbību. Lai izgatavotu produktus, piemēram, skaņu ierakstus, filmas vai multimediju produktus, un sniegtu pakalpojumus, piemēram, pakalpojumus "pēc pieprasījuma", vajadzīgi ievērojami ieguldījumi. Lai garantētu minētās atlīdzības pieejamību un nodrošinātu iespēju iegūt labu atdevi no ieguldījumiem, vajadzīga intelektuālā īpašuma tiesību pienācīga aizsardzība.

[..]

(31) Jāsaglabā taisnīgs līdzsvars starp dažādu kategoriju tiesību subjektu tiesībām un interesēm un dažādu kategoriju tiesību subjektu un aizsargātu tiesību objektu izmantotāju tiesībām un interesēm. [..]"

4 Šīs direktīvas 3. pantā "Tiesības uz darbu izziņošanu un tiesības uz cita tiesību objekta publiskošanu" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu publiskošanu tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā.

2. Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt publiskošanu, izmantojot vai neizmantojot vadus, tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā:

[..]

c) filmu pirmo fiksāciju producentiem – attiecībā uz viņu uzņemto filmu oriģināliem un kopijām;

[..].

3. Direktīvas [šā panta] 1. un 2. punktā minētās tiesības neizbeidzas līdz ar šajā pantā minēto izziņošanu vai publiskošanu."

– ***Direktīva 2004/48***

5 Direktīvas 2004/48 10., 14. un 18. apsvērums ir izteikts šādā redakcijā:

"(10) Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt tiesību sistēmas, lai iekšējā tirgū nodrošinātu augstu, līdzvērtīgu un viendabīgu [intelektuālā īpašuma] aizsardzības līmeni.

[..]

(14) Pasākumi, kas paredzēti 6. panta 2. punktā, 8. panta 1. punktā un 9. panta 2. punktā, ir jāpiemēro tikai attiecībā uz darbībām, ko veic komercnolūkā [komercdarbības mērogā]. Tas neierobežo dalībvalstu iespēju šos pasākumus piemērot arī citām darbībām. Komercnolūkā [komercdarbības mērogā] veiktas darbības ir darbības, ko veic, lai gūtu tiešu vai netiešu ekonomisku vai komerciālu labumu; tas parasti izslēdz darbības, ko godprātīgi [labticīgi] veic galapatērētāji.

[..]

(18) Personām, kam ir tiesības pieprasīt šo pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu, ir jābūt ne tikai tiesību subjektiem, bet arī personām, kas ir tieši ieinteresētas un kam ir tiesības celt prasību tiesā, ciktāl to ļauj piemērojamie tiesību akti, un to skaitā var būt profesionālas organizācijas, kas nodarbojas ar minēto tiesību pārvaldību vai kas izveidotas to kolektīvo un individuālo interešu aizstāvībai, par kurām tās atbild."

6 Šīs direktīvas 2. panta "Piemērošanas joma" 1. punktā un 3. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts:

"1. Neskarot līdzekļus, kas Kopienā vai valstu tiesību aktos ir vai var tikt paredzēti, ciktāl šie līdzekļi var būt labvēlīgāki tiesību īpašniekiem, šajā direktīvā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus saskaņā ar 3. pantu piemēro visiem intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem, kas paredzēti Kopienas un/vai attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos.

[..]

3. Šī direktīva neattiecas uz:

a) Kopienas noteikumiem, kas reglamentē materiālās tiesības intelektuālā īpašuma jomā, [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvu 95/46/EK [(1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.)] [..]."

7 Direktīvas 2004/48 II nodaļa "Pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi" ietver šīs direktīvas 3.–15. pantu. Šīs direktīvas 3. pantā "Vispārīgas saistības" ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis paredz pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu šajā direktīvā paredzēto intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu. Šie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi ir taisnīgi, nav nevajadzīgi sarežģīti vai dārgi un neietver nepamatotus termiņus vai kavēšanos.

2. Šie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi ir arī efektīvi, proporcionāli un preventīvi, un tos piemēro tā, lai izvairītos no šķēršļu radīšanas likumīgai tirdzniecībai un nodrošinātu, ka tos neizmanto ļaunprātīgi."

8 Saskaņā ar Direktīvas 2004/48 4. pantu "Personas, kam ir tiesības prasīt pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu":

"Par personām, kas ir tiesīgas prasīt šajā nodaļā minēto pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu, dalībvalstis atzīst:

a) intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus saskaņā ar piemērojamo tiesību aktu noteikumiem;

b) visas citas personas, kas ir pilnvarotas izmantot šīs tiesības, jo īpaši licenciātus, ciktāl to pieļauj piemērojamo tiesību aktu noteikumi un saskaņā ar tiem;

c) intelektuālā īpašuma kolektīvo tiesību [tiesību kolektīvas] pārvaldes iestādes, ko regulāri [likumīgi] atzīst par tādām, kuras ir tiesīgas pārstāvēt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus, ciktāl to ļauj piemērojamo tiesību aktu noteikumi un saskaņā ar tiem;

d) profesionālās aizstāvības iestādes, ko regulāri [likumīgi] atzīst par tādām, kuras ir tiesīgas pārstāvēt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus, ciktāl to ļauj piemērojamo tiesību aktu noteikumi un saskaņā ar tiem."

9 Šīs direktīvas 6. panta "Pierādījumi" 2. punktā ir noteikts:

"Ja izdarīts komerciāla rakstura [komercdarbības mēroga] pārkāpums, tad dalībvalstis saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai kompetentās tiesu iestādes, saņemot iesniegumu no kādas puses, attiecīgā gadījumā var pieprasīt pretējās puses rīcībā esošos banku, finanšu vai tirdzniecības dokumentus, ievērojot konfidenciālas informācijas aizsardzības prasības."

10 Minētās direktīvas 8. pantā "Tiesības uz informāciju" ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kurām pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz pārkāpējs un/vai cita persona:

a) par ko ir konstatēts, ka tās rīcībā ir kontrafakta preces komercdarbībai raksturīgā daudzumā;

b) par ko ir konstatēts, ka tā izmanto kontrafakta pakalpojumus komercdarbībai raksturīgā daudzumā;

c) par ko ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās;

vai arī

d) ko a), b) vai c) apakšpunktā minētās personas ir norādījušas kā personu, kura iesaistīta attiecīgo preču producēšanā, ražošanā vai izplatīšanā vai attiecīgo pakalpojumu sniegšanā.

2. Šā panta 1. punktā minētā informācija ietver:

a) attiecīgo preču vai pakalpojumu producentu, ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses, kā arī paredzētos vairumtirgotājus un mazumtirgotājus;

b) informāciju par saražotajiem, izplatītajiem, piegādātajiem, saņemtajiem vai pasūtītajiem daudzumiem, kā arī cenu, kas maksāta par attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 1. un 2. punktu piemēro, neskarot citas tiesību normas, kas:

a) piešķir tiesību īpašniekam tiesības saņemt plašāku informāciju;

b) reglamentē tās informācijas izmantošanu civilajā tiesvedībā vai kriminālprocesā, kura iegūta saskaņā ar šo pantu;

c) reglamentē atbildību par tiesību uz informāciju ļaunprātīgu izmantošanu; vai

d) paredz iespēju atteikties sniegt informāciju, kas piespiestu 1. punktā minēto personu atzīt, ka tā vai tās tuvi radinieki ir ņēmuši dalību intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumā; vai

e) reglamentē informācijas avotu vai personas datu apstrādes konfidencialitātes aizsardzību [informācijas avotu konfidencialitātes aizsardzību vai personas datu apstrādi]."

11 Saskaņā ar Direktīvas 2004/48 9. panta "Pagaidu un piesardzības [nodrošināšanas] pasākumi" 2. punktu:

"Ja pārkāpums ir izdarīts komerciālā [komercdarbības] mērogā, dalībvalstis nodrošina to, ka, ja cietusī puse norāda uz apstākļiem, kas var traucēt kompensācijas piedziņu, tiesu iestādes var dot rīkojumu kā piesardzības [nodrošināšanas] pasākumu piemērot iespējamā pārkāpēja kustamā un nekustamā

īpašuma arestu, tostarp bankas kontu un citu aktīvu bloķēšanu. Tālab kompetentās iestādes var pieprasīt bankas, finanšu vai tirdzniecības dokumentus vai atbilstošu pieeju vajadzīgajai informācijai."

12 Saskaņā ar šīs direktīvas 13. pantu "Kompensācijas":

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes, saņemot cietušās puses iesniegumu, piespriež pārkāpējam, kas apzināti ir iesaistījies kontrafakta darbībā vai kam ir bijis pamats apzināties, ka minētā darbība ir kontrafakta darbība, izmaksāt tiesību īpašniekam kompensāciju, kas atbilst pārkāpuma dēļ radītā kaitējuma apmēram.

Nosakot kompensācijas apjomu, tiesu iestādes:

a) ņem vērā visus attiecīgos aspektus, piemēram, cietušajai pusei radītās negatīvās ekonomiskās sekas, tostarp zaudēto peļņu, pārkāpēja negodīgi gūto peļņu un attiecīgos gadījumos arī citus faktorus, kas nav ekonomiskie faktori, piemēram, tiesību īpašniekam pārkāpuma dēļ nodarīto morālo kaitējumu;

vai

b) kā alternatīvu a) apakšpunktā minētajam attiecīgos gadījumos kaitējuma atlīdzinājumu nosaka kā vienreizēju maksājumu, pamatojoties uz noteiktiem faktoriem un noteikti ņemot vērā honorāru vai maksājumu summu, kas būtu saņemta, ja pārkāpējs būtu prasījis atļauju izmantot attiecīgās intelektuālā īpašuma tiesības.

2. Ja pārkāpējs ir iesaistījies kontrafakta darbībās neapzināti vai viņam nav bijis pamats to apzināties, dalībvalstis var noteikt, ka tiesu iestādes var dot rīkojumu par peļņas vai iepriekš noteiktās kompensācijas atgūšanu."

– *Direktīva 2014/26/ES*

13 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/26/ES (2014. gada 26. februāris) par autortiesību un blakustiesību kolektīvo pārvaldījumu un muzikālo darbu tiesību lietošanai tiešsaistē daudzteritoriālo licencēšanu iekšējā tirgū (OV 2014, L 84, 72. lpp.) 39. pantā "Mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizāciju paziņošana" ir noteikts:

"Dalībvalstis, izmantojot to rīcībā esošo informāciju, līdz 2016. gada 10. aprīlim nosūta Komisijai mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizāciju sarakstu, kuras veic uzņēmējdarbību to teritorijā.

Dalībvalstis bez nepamatotas kavēšanās paziņo Komisijai visas izmaiņas minētajā sarakstā.

Komisija minēto informāciju publisko un atjaunina."

Personas datu aizsardzības regulējums

– Direktīva 95/46

14 Direktīvas 95/46 II nodaļas II iedaļā "Kritēriji datu apstrādes atzīšanai par likumīgu" ietilpstošā 7. panta f) punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis paredz to, ka personas datus var apstrādāt tikai, ja:

[..]

f) apstrāde vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja šīs intereses ignorē, ņemot vērā datu subjekta pamattiesību un brīvību intereses, kurām nepieciešama aizsardzība saskaņā ar 1. panta 1. punktu."

15 Šīs direktīvas 8. panta 1. punkts un 2. punkta e) apakšpunkts ir izteikts šādā redakcijā:

"1. Dalībvalstis aizliedz tādu personas datu apstrādi, kas atklāj rasi vai etnisko izcelsmi, politiskos uzskatus, reliģisko vai filozofisko pārliecību, dalību arodbiedrībās, kā arī uz veselību vai seksuālo dzīvi attiecināmu datu apstrādi.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja:

[..]

e) apstrāde attiecas uz datiem, kurus datu subjekts publiski darījis zināmus atklātībai, vai tā vajadzīga juridisku prasību celšanai, realizācijai vai aizstāvībai."

16 Minētās direktīvas 13. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir noteikts:

"Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu 6. panta 1. punktā, 10. pantā, 11. panta 1. punktā, 12. pantā un 21. pantā paredzēto pienākumu un tiesību jomu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams aizsargpasākums:

[..]

g) datu subjekta aizsardzībai vai citu personu tiesību un brīvību aizsardzībai."

– ***Regula 2016/679***

17 Regulas 2016/679 4. panta "Definīcijas" 1., 2., 9. un 10. punktā ir paredzēts:

"Šajā regulā:

1) "personas dati" ir jebkura informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu ("datu subjekts"); identificējama fiziska persona ir tāda, kuru var tieši vai netieši identificēt, jo īpaši atsaucoties uz identifikatoru, piemēram, minētās personas vārdu, uzvārdu, identifikācijas numuru, atrašanās vietas datiem, tiešsaistes identifikatoru vai vienu vai vairākiem minētajai fiziskajai personai raksturīgiem fiziskās, fizioloģiskās, ģenētiskās, garīgās, ekonomiskās, kultūras vai sociālās identitātes faktoriem;

2) "apstrāde" ir jebkura ar personas datiem vai personas datu kopumiem veikta darbība vai darbību kopums, ko veic ar vai bez automatizētiem līdzekļiem, piemēram, vākšana, reģistrācija, organizēšana, strukturēšana, glabāšana, pielāgošana vai pārveidošana, atgūšana, aplūkošana, izmantošana, izpaušana, nosūtot, izplatot vai citādi darot tos pieejamus, saskaņošana vai kombinēšana, ierobežošana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..]

9) "saņēmējs" ir fiziska vai juridiska persona, publiska iestāde, aģentūra vai cita struktūra, kurai izpauž personas datus – neatkarīgi no tā, vai tā ir trešā persona vai nav. [..];

10) "trešā persona" ir fiziska vai juridiska persona, publiska iestāde, aģentūra vai struktūra, kura nav datu subjekts, pārzinis, apstrādātājs un personas, kuras pārziņa vai apstrādātāja tiešā pakļautībā ir pilnvarotas apstrādāt personas datus."

18 Šīs regulas 6. panta "Apstrādes likumīgums" 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktā un otrajā daļā ir paredzēts:

"Apstrāde ir likumīga tikai tādā apmērā un tikai tad, ja ir piemērojams vismaz viens no turpmāk minētajiem pamatojumiem:

[..]

f) apstrāde ir vajadzīga pārziņa vai trešās personas leģitīmo interešu ievērošanai, izņemot, ja datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, kurām nepieciešama personas datu aizsardzība, ir svarīgākas par šādām interesēm, jo īpaši, ja datu subjekts ir bērns.

Pirmās daļas f) apakšpunktu nepiemēro apstrādei, ko veic publiskas iestādes, pildot savus uzdevumus."

19 Minētās regulas 9. panta "Īpašu kategoriju personas datu apstrāde" 2. punkta e) un f) apakšpunktā ir paredzēts, ka aizliegums apstrādāt noteikta veida personas datus, kuros tostarp ir ietverti dati par fiziskas personas dzimumdzīvi vai seksuālo orientāciju, nav piemērojams, ja apstrāde attiecas uz personas datiem, kurus datu subjekts apzināti ir publiskojis, vai ir vajadzīga tostarp, lai celtu, īstenotu vai aizstāvētu likumīgas prasības.

20 Regulas 2016/679 23. panta "Ierobežojumi" 1. punkta i) un j) apakšpunktā ir noteikts:

"Saskaņā ar Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, kas piemērojami datu pārzinim vai apstrādātājam, ar leģislatīvu pasākumu var ierobežot to pienākumu un tiesību darbības jomu, kas paredzēti 12.–22. pantā un 34. pantā, kā arī 5. pantā, ciktāl tā noteikumi atbilst 12.–22. pantā paredzētajām tiesībām un pienākumiem, – ja ar šādu ierobežojumu tiek ievērota pamattiesību un pamatbrīvību būtība un tas demokrātiskā sabiedrībā ir nepieciešams un samērīgs, lai garantētu:

[..]

i) datu subjekta aizsardzību vai citu personu tiesību un brīvību aizsardzību;

j) civilprasību izpildi."

21 Regulas 2016/679 94. pantā "Direktīvas [95/46] atcelšana" ir noteikts:

"1. Direktīvu [95/46] atceļ no 2018. gada 25. maija.

2. Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo regulu. [..]"

22 Šīs pašas regulas 95. pantā "Saistība ar Direktīvu [2002/58]" ir paredzēts:

"Šī regula neuzliek papildu pienākumus fiziskām vai juridiskām personām attiecībā uz apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu publiskos komunikāciju tīklos Savienībā jautājumos, saistībā ar kuriem tām ir piemērojami Direktīvas [2002/58] īpašie noteikumi ar to pašu mērķi."

– *Direktīva 2002/58*

23 Direktīvas 2002/58 1. panta "Darbības joma un mērķis" 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Šajā direktīvā paredzēta dalībvalstu to noteikumu saskaņošana, ar kuriem jānodrošina pamattiesību un pamatbrīvību līdzvērtīgs aizsardzības līmenis, un jo īpaši tiesības uz privāto dzīvi un konfidencialitāti saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē, kā arī jānodrošina šo datu un elektronisko komunikāciju iekārtu un pakalpojumu brīva aprite Kopienā.

2. Šīs direktīvas noteikumi precizē un papildina Direktīv[u] [95/46] 1. punktā minētajam nolūkam. [..]"

24 Direktīvas 2002/58 2. panta "Definīcijas" otrās daļas b) punktā ir ietverts šāds noteikums:

"Piemēro arī šādas definīcijas:

[..]

b) "informācija par datu plūsmu" ir jebkuri dati, kas apstrādāti ar nolūku pārsūtīt komunikāciju elektronisko komunikāciju tīklā vai ar nolūku sagatavot rēķinu."

25 Šīs direktīvas 5. pantā "Komunikāciju konfidencialitāte" ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina komunikāciju un saistītās informācijas par datu plūsmu konfidencialitāti ar publisko komunikāciju tīkla un publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, ievērojot valsts tiesību aktus. Īpaši tās aizliedz komunikāciju un saistītās informācijas par datu plūsmu noklausīšanos, ierakstīšanu, uzglabāšanu vai cita veida aizturēšanu vai pārraudzību personām, kas nav lietotāji, bez attiecīgo lietotāju piekrišanas, izņemot gadījumus, kad to darīt ir ar likumu atļauts saskaņā ar 15. panta 1. punktu. Šis punkts neliedz tehnisko uzglabāšanu, kas nepieciešama komunikāciju pārsūtīšanai, neierobežojot konfidencialitātes principu.

2. Direktīvas [šā panta] 1. punkts neietekmē ar likumu atļautu komunikāciju un saistītas informācijas par datu plūsmu reģistrēšanu, ja to veic likumīgas uzņēmējdarbības prakses sakarā, lai sniegtu pierādījumu par komerciālu darījumu vai par jebkuru citu uzņēmējdarbības komunikāciju.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas uzglabāšana abonenta vai lietotāja gala iekārtā vai piekļuves iegūšana šādā iekārtā jau uzglabātai informācijai ir atļauta tikai ar nosacījumu, ka attiecīgais abonents vai lietotājs ir devis savu piekrišanu un saskaņā ar Direktīvu [95/46] nodrošināts ar skaidru un visaptverošu informāciju, tostarp par apstrādes nolūku. Tas neliedz jebkādu tehnisku uzglabāšanu vai piekļuvi, kas paredzēta vienīgi, lai veiktu saziņas pārraidīšanu elektronisko sakaru tīklā, vai kas noteikti nepieciešama tā informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējam, kuru skaidri pieprasījis abonents vai lietotājs."

26 Minētās direktīvas 6. pantā "Informācija par datu plūsmu" ir noteikts:

"1. Informācija par datu plūsmu, kas attiecas uz abonentiem un lietotājiem un ko publisko komunikāciju tīkla pakalpojumu sniedzējs vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs apstrādā vai uzglabā, ir jādzēš vai jāpadara anonīma, kad tā vairs nav nepieciešama komunikāciju pārraidīšanai, neierobežojot šā panta 2., 3. un 5. [punktu] un 15. panta 1. punktu.

2. Var apstrādāt informāciju par datu plūsmu, kas nepieciešama, lai abonentam sagatavotu rēķinu un veiktu norēķinus par starpsavienojumiem. Šāda apstrāde ir pieļaujama tikai tik ilgi, kamēr nav beidzies termiņš, kura laikā var likumīgi apstrīdēt rēķinu vai saņemt maksājumu.

3. Elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirdzniecības nolūkā vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanas nolūkā publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs var apstrādāt 1. punktā minēto informāciju līdz līmenim un tik ilgi, cik nepieciešams šādiem pakalpojumiem vai tirdzniecībai, ja abonents vai lietotājs, uz kuru šī informācija attiecas, pirms tam ir devis savu piekrišanu. Lietotājiem vai abonentiem dod iespēju jebkurā laikā atsaukt savu piekrišanu informācijas par datu plūsmu apstrādei.

4. Pakalpojuma sniedzējam jāinformē abonents vai lietotājs par apstrādāto datu plūsmas veidiem un par šādas apstrādes ilgumu 2. punktā minētajos nolūkos un – pirms piekrišanas iegūšanas – 3. punktā minētajos nolūkos.

5. Informācijas par datu plūsmu apstrāde, saskaņā ar 1., 2., 3. un 4. punktu, ir jāierobežo līdz personām, kas darbojas ar pilnvaru no publisko komunikāciju tīklu pakalpojumu sniedzējiem un tādu publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem, kas apstrādā rēķinu

sagatavošanas vai datu plūsmas pārvaldi, klientu pieprasījumus, pārkāpumu noteikšanu, elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirdzniecību vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanu, un tā jāierobežo līdz līmenim, kas nepieciešams šādu darbību veikšanai.

6. Šā panta 1., 2., 3. un 5. punktu piemēro, neierobežojot kompetento iestāžu iespējas saņemt informāciju par datu plūsmu saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem, lai izšķirtu strīdus, jo īpaši tādus strīdus, kas rodas par starpsavienojumiem vai rēķiniem."

27 Direktīvas 2002/58 15. panta "Direktīvas [95/46] dažu noteikumu piemērošana" 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu šīs direktīvas 5. un 6. pantā, 8. panta 1., 2., 3. un 4. punktā un 9. pantā minēto tiesību un pienākumu darbības jomu, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi saskaņā ar nepieciešamiem, atbilstīgiem un samērīgiem pasākumiem demokrātiskā sabiedrībā, lai garantētu valsts drošību, aizsardzību, sabiedrības drošību un krimināl pārkāpumu vai elektroniskās komunikāciju sistēmas nevēlamas izmantošanas novēršanu, izmeklēšanu, noteikšanu [atkāšanu] un krimināl vajāšanu, kā noteikts Direktīvas [95/46] 13. panta 1. punktā. Tālab dalībvalstis, cita starpā, var pieņemt tiesību aktus, paredzot datu saglabāšanu ierobežotā laikposmā, kas pamatots ar šajā punktā noteiktajiem iemesliem. Visi šajā punktā minētie pasākumi ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktu vispārējiem principiem, tostarp tie[m], kas minēti [LES] 6. panta 1. un 2. punktā."

Beļģijas tiesības

28 Saskaņā ar *Wetboek Economisch Recht* (Ekonomikas tiesību kodekss) XI.165. panta 1. punkta ceturto daļu tikai literāra vai mākslas darba autoram ir tiesības to izziņot sabiedrībai jebkādā veidā, tostarp darot to pieejamu sabiedrībai tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

29 2019. gada 6. jūnijā *Mircom* cēla prasību *Ondernemingsrechtbank Antwerpen* (Antverpenes Uzņēmējdarbības lietu tiesa, Beļģija), lūdzot it īpaši dot rīkojumu *Telenet* iesniegt to savu klientu identifikācijas datus, kuru interneta pieslēgumi esot tikuši izmantoti, lai vienādranga (*peer-to-peer*) tīklā ar *BitTorrent* protokola palīdzību kopīgotu *Mircom* katalogā ietilpstošās filmas.

30 *Mircom* apgalvo, ka tās rīcībā esot tūkstoši dinamisku IP adrešu, ko, izmantojot programmatūru *FileWatchBT*, tās labā esot reģistrējusi Vācijā iedibināta sabiedrība *Media Protector GmbH*, reģistrāciju veicot šo *Telenet* klientu savienojuma, kas tiek īstenots ar kopīgošanas programmatūras *client-BitTorrent* palīdzību, brīdī.

31 *Telenet*, kuru atbalsta divi citi Beļģijā iedibināti interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēji – *Proximus NV* un *Scarlet Belgium NV* –, iebilst pret *Mircom* prasību.

32 Pirmkārt, ņemot vērā 2017. gada 14. jūnija spriedumu *Stichting Brein* (C-610/15, EU:C:2017:456), kas attiecas uz izziņošanu sabiedrībai Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, kuru interneta kopīgošanas platformas pārvaldītāji veic vienādranga (*peer-to-peer*) tīklā, iesniedzējtiesa jautā, vai šādu izziņošanu sabiedrībai var veikt šāda tīkla individuālie lietotāji, kas tiek saukti par "*downloaders*" un kas, lejupielādējot digitālas datnes segmentus, kuri ietver ar autortiesībām aizsargātu darbu, vienlaikus padara šos segmentus par pieejamiem, lai tos varētu augšupielādēt citi

lietotāji. Proti, šie lietotāji, kas ir piederīgi pie to personu grupas, kuras veic lejupielādi, kas tiek saukta par "pūli", tādējādi paši kļūstot par minēto segmentu izplatītājiem līdzīgi sākotnējam nenoteiktam izplatītājam, kurš ir pirmo reizi darījis šo datni pieejamu šajā tīklā.

33 Šajā ziņā iesniedzējtiesa precizē, pirmām kārtām, ka segmenti esot nevis vienkārši sākotnējās datnes fragmenti, bet gan patstāvīgas kodētas datnes, kas pašas par sevi nav izmantojamas, un, otrām kārtām, ka, ņemot vērā veidu, kādā darbojas *BitTorrent* tehnoloģija, datnes segmentu augšupielāde, kas tiek saukta par "*seeden*" [augšupielādes nodrošināšana], principā notiekot automātiski, jo šī īpašība var tikt novērsta tikai ar noteiktām programmām.

34 Tomēr *Mircom* apgalvo, ka esot jāņem vērā pat tāda segmentu lejupielāde, kuri kopā veido daļu vismaz 20 % apmērā no to pamatā esošās mediju datnes, jo, sākot no šīs procentuālās daļas, kļūstot iespējams iegūt šīs datnes pārskatu, lai arī tas būtu fragmentārs un ļoti nenoteiktas kvalitātes.

35 Otrkārt, iesniedzējtiesa šaubās, vai tāds uzņēmums kā *Mircom* var izmantot Direktīvā 2004/48 paredzēto aizsardzību, jo tas faktiski neizmanto attiecīgo filmu autoru nodotās tiesības, bet tikai pieprasa atlīdzību no iespējamiem pārkāpējiem; šis modelis līdzinoties "autortiesību troļļu" (*copyright troll*) definīcijai.

36 Treškārt, rodoties arī jautājums par veida, kā *Mircom* ir ieguvusi IP adreses, likumību, ņemot vērā Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu.

37 Šajos apstākļos *Ondernemingsrechtbank Antwerpen* (Antverpenes Uzņēmējdarbības lietu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) a) Vai datnes lejupielāde, izmantojot vienādranga (*peer-to-peer*) tīklu, un vienlaicīga tās (dažkārt ļoti fragmentāru salīdzinājumā ar visu kopumu) segmentu [..] augšupielādes nodrošināšana (*seeden*) ir jāuzskata par izziņošanu [sabiedrībai] Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, lai gan šie atsevišķie segmenti paši par sevi nav izmantojami?

Ja atbilde ir apstiprinoša:

b) Vai pastāv *de minimis* slieksnis, sākot no kura šo segmentu augšupielādes nodrošināšana būtu izziņošana sabiedrībai?

c) Vai nozīme ir apstāklim, ka augšupielādes nodrošināšana notiek automātiski (*client-BitTorrent* iestatījumu dēļ) un tādējādi lietotājs to var nepamanīt?

2) a) Vai persona, kura ir autortiesību (vai blakustiesību) īpašniece uz līguma pamata, taču pati šīs tiesības neizmanto, bet gan tikai izvirza prasījumus pret iespējamiem pārkāpējiem par zaudējumu atlīdzību un kuras uzņēmējdarbības modelis tādējādi ir atkarīgs no pirātisma esamības, nevis no tā apkarošanas, var izmantot tādas pašas tiesības, kādas Direktīvas 2004/48 II nodaļā ir piešķirtas autoriem vai licenciātiem, kuri autortiesības izmanto parastā veidā?

b) Kā šajā gadījumā licenciātam ar pārkāpumu var tikt nodarīts "kaitējums" (Direktīvas 2004/48 13. panta izpratnē)?

3) Vai pirmajā un otrajā jautājumā izklāstītajiem konkrētajiem apstākļiem ir nozīme taisnīgā līdzsvara noteikšanā starp intelektuālā īpašuma tiesību ievērošanu, no vienas puses, un [Eiropas Savienības Pamattiesību hartā] garantētajām tiesībām un brīvībām, piemēram, privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, no otras puses, it īpaši saistībā ar samērīguma pārbaudi?

4) Vai, ievērojot visus šos apstākļus, saskaņā ar [Regulu 2016/679], konkrēti, tās 6. panta 1. punkta [pirmās daļas] f) apakšpunktu, ir attaisnojama personu, kas nodrošina augšupielādi, "pūļa" IP adrešu sistemātiska reģistrācija un vispārēja turpmāka apstrāde (ko veic pats licenciāts un tā labā trešā persona)?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

38 Vispirms ir jāatgādina, ka ar LESD 267. pantu iedibinātās sadarbības starp valstu tiesām un Tiesu procedūras ietvaros Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai lietderīga atbilde, kas tai ļautu izspriest tās izskatīšanā esošo lietu. Šajā nolūkā Tiesai vajadzības gadījumā ir jāpārformulē tai uzdotie jautājumi. Proti, Tiesas uzdevums ir interpretēt visas Savienības tiesību normas, kas ir vajadzīgas valstu tiesām, lai izspriestu to izskatīšanā esošās lietas, pat ja šīs tiesību normas nav tieši norādītas jautājumos, kurus tai ir uzdevušas šīs tiesas (spriedums, 2019. gada 19. decembris, *Nederlands Uitgeversverbond* un *Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, 31. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

39 Šajā ziņā Tiesai no visas valsts tiesas sniegtās informācijas un tostarp no iesniedzējtiesas nolēmuma pamatojuma ir tiesības izdalīt tos Savienības tiesību elementus, kuriem ir nepieciešama interpretācija, ņemot vērā pamatlietas priekšmetu (spriedums, 2019. gada 19. decembris, *Nederlands Uitgeversverbond* un *Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

40 Šajā lietā ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā Tiesai, vai Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktā minētais jēdziens "izziņošana [sabiedrībai]" attiecas uz mediju datnes, kas ietver aizsargātu darbu, segmentu, kuri dažreiz ir ļoti fragmentāri, kopīgošanu vienādranga (*peer-to-peer*) tīklā. Tomēr, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 34. punktā, tā kā pamatlietā runa ir par filmu producentu tiesībām, šķiet, ka šajā lietā drīzāk varētu būt piemērojams šīs direktīvas 3. panta 2. punkta c) apakšpunkts.

41 Šajā kontekstā, tā kā Savienības likumdevējs ir gribējis paust vienu un to pašu, Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktā izmantotā frāze "publiskošana" kā autoru ekskluzīvo tiesību atļaut vai aizliegt jebkādu "izziņošanu [sabiedrībai]" forma un identiskais formulējums, kas ir minēts šīs direktīvas 3. panta 2. punktā un ar ko apzīmē blakustiesību īpašnieku ekskluzīvas tiesības, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem viena un tā pati nozīme (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2020. gada 2. aprīlis, *Stim* un *SAMI*, C-753/18, EU:C:2020:268, 28. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

42 Ņemot vērā šos apsvērumus, pirmais jautājums ir jāpārformulē tā, ka ar to iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2001/29 3. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka mediju datnes, kas ietver aizsargātu darbu, segmentu, kurus vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla lietotājs ir iepriekš lejupielādējis, augšupielāde no šī lietotāja gala iekārtas uz citu šī tīkla lietotāju gala

iekārtām, lai gan šie segmenti paši par sevi ir izmantojami, sākot vienīgi ar noteiktu lejupielādes slieksni, un lai gan, ņemot vērā *client-BitTorrent* kopīgošanas programmatūras konfigurāciju, šī programmatūra automātiski ģenerē šo augšupielādi, ir publiskošana šīs tiesību normas izpratnē.

43 Vispirms ir jākonstatē, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 48. punktā, ka minētie segmenti ir nevis darbu daļas, bet gan šo darbu saturošu datņu daļas, kuras tiek izmantotas šo datņu pārraidīšanai saskaņā ar *BitTorrent* protokolu. Tātad faktam, ka nosūtītie segmenti paši par sevi nav izmantojami, nav nozīmes, jo tas, kas tiek publiskots, ir darbu saturoša datne, proti, darbs digitālā formā.

44 Šajā ziņā, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 49. punktā, vienādranga (*peer-to-peer*) tīklu darbība būtībā neatšķiras no interneta vai, precīzāk, tīmekļa (*World Wide Web*) vispārīgas darbības, kur darbu saturošas datnes tiek sadalītas mazās datu paketēs, kuras tiek pārvietotas starp serveri un klientu nejauši izvēlētā secībā un pa dažādiem ceļiem.

45 Šajā lietā, kā izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma, ikviens vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla lietotājs var viegli rekonstruēt sākotnējo datni no segmentiem, kas ir pieejami lietotāju datoros, kuri piedalās vienā un tajā pašā pūlī. Tas, ka lietotājs individuāli nav lejupielādējis sākotnējo datni pilnā apjomā, neliedz to, ka viņš dara pieejamus saviem līdziniekiem (*peers*) šīs datnes segmentus, kurus tam ir izdevies lejupielādēt savā datorā, un ka viņš tādējādi veicina tādas situācijas rašanos, kurā galu galā visiem lietotājiem, kas piedalās pūlī, ir piekļuve pilnīgai datnei.

46 Lai pierādītu, ka šādā situācijā ir notikusi "publiskošana" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. un 2. punkta izpratnē, nav nepieciešams pierādīt, ka attiecīgais lietotājs iepriekš ir lejupielādējis tādu segmentu skaitu, kas atbilst minimālajam slieksnim.

47 Proti, lai būtu notikusi "izziņošanas darbība" un tādējādi – publiskošanas darbība, pietiek ar to, ka darbs ir nodots sabiedrības rīcībā [publiskots] tādējādi, ka šīs sabiedrības locekļi tam var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā, un apstāklis, vai viņi šo iespēju izmanto, nav izšķirošs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 7. augusts, *Renckhoff*, C-161/17, EU:C:2018:634, 20. punkts). Šajā ziņā jēdziens "izziņošanas darbība" ietver aizsargātu darbu jebkādu pārraidīšanu neatkarīgi no izmantotā tehniskā līdzekļa vai procesa (spriedums, 2017. gada 29. novembris, *VCAST*, C-265/16, EU:C:2017:913, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Līdz ar to jebkāda darbība, ar kuru lietotājs, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, sniedz piekļuvi darbiem vai citiem aizsargātiem tiesību objektiem, var būt publiskošanas darbība Direktīvas 2001/29 3. panta 1. un 2. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 9. marts, *VG Bild-Kunst*, C-392/19, EU:C:2021:181, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Šajā lietā rodas iespaids, ka ikviens attiecīgā vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla lietotājs, kurš nav dezaktivējis kopīgošanas programmatūras *client-BitTorrent* augšupielādes funkciju, augšupielādē šajā tīklā mediju datņu segmentus, kurus tas iepriekš ir lejupielādējis savā datorā. Ja tiks konstatēts, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, ka attiecīgie šī tīkla lietotāji ir piekrituši šai programmatūrai, dodot savu piekrišanu tās izmantošanai pēc tam, kad šie lietotāji ir tikuši pienācīgi informēti par tās īpašībām, ir jāuzskata, ka šie lietotāji rīkojas, pilnībā apzinoties savu rīcību un sekas, kādas tā var radīt. Proti, tiklīdz ir pierādīts, ka viņi ir aktīvi piekrituši šādai programmatūrai, to rīcības apzināto raksturu nekādi neietekmē fakts, ka šī programmatūra automātiski rada augšupielādi.

50 Ja no iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, neskarot faktu pārbaudi, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, attiecīgo lietotāju rīcība var būt darba vai cita aizsargāta objekta publiskošanas darbība, secīgi ir jāpārbauda, vai šāda rīcība ir publiskošana "[sabiedrībai]" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. un 2. punkta izpratnē.

51 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, lai darbiem vai citiem aizsargātajiem objektiem būtu piemērojams jēdziens "publiskošana [sabiedrībai]" šīs tiesību normas izpratnē, tiem ir jābūt faktiski darītiem pieejamiem sabiedrībai, kur minētajai publiskošanai ir jāattiecas uz nenoteiktu potenciālo adresātu skaitu, kas ietver pietiekami lielu personu skaitu. Turklāt vēl ir nepieciešams, lai šī publiskošana tiktu veikta īpašā tehniskā veidā, kas atšķiras no līdz tam izmantotajiem veidiem, vai, ja tas tā nav, jaunai sabiedrībai, tas ir, sabiedrībai, kuru autortiesību vai blakustiesību īpašnieks vēl nav ņēmis vērā, atļaujot sākotnēji publiskot savu darbu vai citus aizsargātus objektus sabiedrībai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 9. marts, *VG Bild-Kunst*, C-392/19, EU:C:2021:181, 31. un 32. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

52 Attiecībā uz vienādranga (*peer-to-peer*) tīkliem Tiesa jau ir nospriedusi, ka kopīgošanas platformas nodošana rīcībā un pārvaldīšana internetā, kura, izmantojot ar aizsargātiem darbiem saistīto metadatu indeksāciju un nodrošinot meklētājprogrammu, ļauj šīs platformas lietotājiem sameklēt šos darbus un kopīgot tos šādā tīklā, ir izziņošana [sabiedrībai] Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 48. punkts).

53 Šajā lietā, kā to būtībā ir konstatējis ģenerāladvokāts secinājumu 37. un 61. punktā, šo lietotāju datori, kas kopīgo vienu un to pašu datni, veido vienādranga (*peer-to-peer*) tīklu šāda tīkla izpratnē, kas tiek saukts par "pūli", kurā tiem ir tāda pati loma kā serveriem tīmekļa (*World Wide Web*) darbībā.

54 Nav strīda par to, ka šādu tīklu izmanto ievērojams personu skaits, kā tas turklāt izriet no *Mircom* reģistrēto IP adrešu lielā skaita. Turklāt šie lietotāji var jebkurā brīdī un vienlaikus piekļūt aizsargātajiem darbiem, kas tiek kopīgoti ar minētās platformas starpniecību.

55 Līdz ar to šī publiskošana attiecas uz nenoteiktu potenciālo adresātu skaitu un ietver pietiekami lielu personu skaitu.

56 Turklāt, ciktāl šajā gadījumā runa ir par darbiem, kas ir publicēti bez tiesību īpašnieku atļaujas, ir arī jāuzskata, ka tie ir tikuši publiskoti jaunai sabiedrībai (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Katrā ziņā, pat ja tiktu konstatēts, ka darbs ir bijis iepriekš publicēts tīmekļvietnē bez ierobežojoša pasākuma, kas liegtu tā lejupielādi, un ar autortiesību vai blakustiesību īpašnieka atļauju, tas, ka ar vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla palīdzību tādi lietotāji kā tie, kas tiek aplūkoti pamatlietā, ir lejupielādējuši datnes, kas ietver šo darbu, segmentus uz privāta servera, kam ir sekojusi šo segmentu publiskošana, nodrošinot augšupielādi šajā pašā tīklā, nozīmē, ka šiem lietotājiem ir bijusi izšķiroša nozīme, publiskojot minēto darbu tādai sabiedrībai, kuru autortiesību vai blakustiesību uz šo darbu īpašnieks, atļaudams sākotnējo izziņošanu, nebija ņēmis vērā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 7. augusts, *Renckhoff*, C-161/17, EU:C:2018:634, 46. un 47. punkts).

58 Ja šāda publiskošana ar darba augšupielādi tiktu atļauta un autortiesību vai blakustiesību uz šo darbu īpašnieks nevarētu izmantot Direktīvas 2001/29 3. panta 1. un 2. punktā paredzētās tiesības, netiktu ievērots šīs direktīvas 3. un 31. apsvērumā minētais taisnīgais līdzsvars, kas digitālajā vidē būtu jāievēro starp, no vienas puses, autortiesību un blakustiesību īpašnieku interesēm saistībā ar Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 17. panta 2. punktā garantēto viņu intelektuālā īpašuma aizsardzību un, no otras puses, aizsargātu objektu lietotāju interešu un pamattiesību aizsardzību, it īpaši Hartas 11. pantā paredzēto viņu izteiksmes un informācijas brīvības aizsardzību, kā arī vispārējo interešu aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 9. marts, *VG Bild-Kunst*, C-392/19, EU:C:2021:181, 54. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt šī līdzsvara neievērošana apdraudētu Direktīvas 2001/29 galveno mērķi, kurš, kā izriet no tās 4., 9. un 10. apsvēruma, ir ieviest augstu aizsardzības līmeni par labu tiesību īpašniekiem, ļaujot tiem saņemt atbilstīgu atlīdzību par viņu darbu vai citu aizsargātu objektu izmantošanu, it īpaši saistībā ar publiskošanu.

59 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 3. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka mediju datnes, kas ietver aizsargātu darbu, segmentu, kurus vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla lietotājs ir iepriekš lejupielādējis, augšupielāde no šī lietotāja gala iekārtas uz citu šī tīkla lietotāju gala iekārtām, lai gan šie segmenti paši par sevi ir izmantojami, sākot vienīgi ar noteiktu lejupielādes slieksni, ir publiskošana [sabiedrībai] šīs tiesību normas izpratnē. Nav nozīmes tam, ka *client-BitTorrent* kopīgošanas programmatūras konfigurācijas dēļ šī programmatūra automātiski ģenerē šo augšupielādi, ja lietotājs no gala iekārtas, no kuras notiek minētā augšupielāde, ir piekritis šai programmatūrai, dodot savu piekrišanu tās izmantošanai, pēc tam, kad tas ir ticis pienācīgi informēts par tās īpašībām.

Par otro jautājumu

60 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva 2004/48 ir jāinterpretē tādējādi, ka persona, kurai uz līguma pamata pieder noteiktas intelektuālā īpašuma tiesības un kura tomēr tās pati neizmanto, bet tikai izvirza prasījumus pret iespējamiem pārkāpējiem par zaudējumu atlīdzību, var izmantot šīs direktīvas II nodaļā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus.

61 Šis jautājums ir jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz trim daļām, proti, pirmkārt, daļu par jautājumu par tādas personas kā *Mircom locus standi*, lai lūgtu piemērot Direktīvas 2004/48 II nodaļā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, otrkārt, daļu par jautājumu, vai šādai personai var būt nodarīts kaitējums šīs direktīvas 13. panta izpratnē, un, treškārt, daļu par tās lūguma sniegt informāciju atbilstoši minētās direktīvas 8. pantam, lasot to kopsakarā ar tās 3. panta 2. punktu, pieņemamību.

62 Attiecībā uz pirmo daļu par *Mircom locus standi* ir jāatgādina, ka personai, kas lūdz piemērot Direktīvas 2004/48 II nodaļā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, ir jāietilpst kādā no četrām tās 4. panta a)–d) punktā uzskaitītajām personu vai struktūru kategorijām.

63 Šīs kategorijas ietver, pirmkārt, intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus, otrkārt, visas citas personas, kas ir pilnvarotas izmantot šīs tiesības, it īpaši licenciātus, treškārt, intelektuālā īpašuma tiesību kolektīvas pārvaldes organizācijas, ko likumīgi atzīst par tādām, kuras ir tiesīgas pārstāvēt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus, un, ceturtkārt, profesionālās aizsardzības iestādes, ko likumīgi atzīst par tādām, kuras ir tiesīgas pārstāvēt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus.

64 Tomēr atšķirībā no intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekiem, kas ir minēti Direktīvas 2004/48 4. panta a) punktā, tās 4. panta b)–d) punktā minētajām trim personu kategorijām saskaņā ar šīs direktīvas 18. apsvērumu turklāt ir jābūt tieši ieinteresētām šo tiesību aizstāvībā un procesuālajai rīcībspējai, ciktāl to pieļauj piemērojamie tiesību akti un atbilstoši šiem aktiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 7. augusts, *SNB-REACT*, C-521/17, EU:C:2018:639, 39. punkts).

65 Šajā gadījumā uzreiz ir jāizslēdz iespēja, ka *Mircom* ir tiesību kolektīvas pārvaldes organizācija vai profesionālas aizsardzības iestāde Direktīvas 2004/48 4. panta c) un d) punkta izpratnē. Kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 92. un 93. punktā, *Mircom*, kā tā turklāt pati to apstiprina, uzdevums nav pārvaldīt savu līgumpartneru autortiesības un blakustiesības vai nodrošināt to profesionālo aizstāvību, bet gan vienīgi panākt no minēto tiesību pārkāpumiem izrietošo zaudējumu atlīdzību.

66 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka minēto iestāžu darbība Savienībā ir saskaņota ar Direktīvu 2014/26. Tomēr *Mircom* nosaukums nav iekļauts Eiropas Komisijas saskaņā ar šīs direktīvas 39. pantu publicētajā kolektīvā pārvaldījuma organizāciju sarakstā.

67 Attiecībā uz intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieka statusu Direktīvas 2004/48 4. panta a) punkta izpratnē – tā kā šajā tiesību normā nav prasīts, lai šāds īpašnieks faktiski izmantotu savas intelektuālā īpašuma tiesības, tas nevar tikt izslēgts no šīs tiesību normas piemērošanas jomas šo tiesību neizmantošanas dēļ.

68 Šajā ziņā ir jānorāda, ka iesniedzējtiesa kvalificē *Mircom* kā personu, kurai uz līguma pamata pieder autortiesības vai blakustiesības. Šādos apstākļos attiecībā uz šo personu būtu jāatzīst iespēja izmantot Direktīvā 2004/48 paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, neraugoties uz to, ka tā neizmanto šīs tiesības.

69 Turklāt tāda sabiedrība kā *Mircom* katrā ziņā varētu tikt uzskatīta par citu personu, kura ir pilnvarota izmantot intelektuālā īpašuma tiesības šīs direktīvas 4. panta b) punkta izpratnē, ņemot vērā, ka arī šīs pilnvaras neparedz nodoto tiesību faktisku izmantošanu. Tomēr, kā ir atgādināts šī sprieduma 64. punktā, tas, vai persona tiek kvalificēta kā "cita persona" šī 4. panta b) punkta izpratnē, ir jāpārbauda saskaņā ar piemērojamo tiesību aktu noteikumiem, un šī atsauce, ņemot vērā minētās direktīvas 2. panta 1. punktu, ir jāsaprot kā atsauce gan uz atbilstošajiem valsts tiesību aktiem, gan – attiecīgā gadījumā – uz Savienības tiesību aktiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 7. augusts, *SNB-REACT*, C-521/17, EU:C:2018:639, 31. punkts).

70 Runājot par otrā jautājuma otro daļu, tā it īpaši attiecas uz faktu, ka šajā lietā *Mircom* neizmanto un, šķiet, tai nav nekāda nodoma izmantot attiecībā uz pamatlietā aplūkotajiem darbiem iegūtās tiesības. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šī nodoto tiesību neizmantošana rada šaubas par to, vai šādai personai var tikt nodarīts kaitējums Direktīvas 2004/48 13. panta izpratnē.

71 Proti, šis jautājums attiecas uz cietušās personas, kurai konkrētajā gadījumā ir nodarīts kaitējums šīs direktīvas 13. panta izpratnē intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma dēļ, faktisko identitāti, t.i., vai attiecīgo kaitējumu ir cietusi *Mircom* vai attiecīgo filmu producenti.

72 Protams, Direktīvas 2004/48 4. panta a) punktā minētajiem intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekiem un personām, kurām ir atļauts izmantot šīs direktīvas 4. panta b) punktā paredzētās tiesības, ar kontrafakta darbībām principā var tikt nodarīts kaitējums, jo, kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 70. punktā, šīs darbības var būt šķērslis minēto tiesību parastai

izmantošanai vai arī tās var samazināt no izmantošanas izrietošos ienākumus. Tomēr ir arī iespējams, ka persona, lai gan tai ir intelektuālā īpašuma tiesības, savā vārdā un savā labā tikai panāk zaudējumu atlīdzināšanu saistībā ar prasījumiem, kurus tai ir nodevuši citi intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieki.

73 Šajā lietā iesniedzējtiesa, šķiet, uzskata, ka *Mircom* šīs tiesas priekšā rīkojas kā cesionārs, kas attiecīgajiem filmu producentiem sniedz atlīdzības prasījumu piedziņas pakalpojumus.

74 Ir jāuzskata – fakts, ka Direktīvas 2004/48 4. pantā minētā persona tikai ceļ šādu prasību cesionāra statusā, pēc sava rakstura neizslēdz iespēju izmantot šīs direktīvas II nodaļā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus.

75 Proti, šāda izslēgšana būtu pretrunā Direktīvas 2004/48 vispārīgajam mērķim, kas, kā izriet no tās 10. apsvēruma, ir tostarp nodrošināt augstu intelektuālā īpašuma aizsardzības līmeni iekšējā tirgū (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 18. janvāris, *NEW WAVE CZ*, C-427/15, EU:C:2017:18, 23. punkts).

76 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasījumu nodošana pati par sevi nevar ietekmēt tiesību, kas ir pārkāptas, šajā gadījumā – attiecīgo filmu producentu intelektuālā īpašuma tiesību, raksturu, it īpaši tādā ziņā, ka tā neietekmē kompetentās tiesas noteikšanu vai citus procesuāla rakstura apstākļus, piemēram, iespēju pieprasīt pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus Direktīvas 2004/48 II nodaļas izpratnē (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 21. maijs, *CDC Hydrogen Peroxide*, C-352/13, EU:C:2015:335, 35. un 36. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

77 Līdz ar to, ja intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks zaudējumu piedziņas vajadzībām izvēlētos izmantot ārpakalpojumus ar specializēta uzņēmuma palīdzību, veicot prasījumu nodošanu vai citu juridisku aktu, attieksme pret to nedrīkst būt mazāk labvēlīga kā attieksme pret citu šādu tiesību īpašnieku, kurš izvēlētos šīs tiesības īstenot personīgi. Proti, šāda attieksme kaitētu šīs ārpakalpojumu izmantošanas pievilcīgumam no ekonomiskā viedokļa un galu galā liegtu intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekiem izmantot šādu iespēju, kas turklāt ir izplatīta dažādās tiesību jomās, piemēram, gaisa pasažieru aizsardzības jomā, kura ir paredzēta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 261/2004 (2004. gada 11. februāris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91 (OV 2004, L 46, 1. lpp.).

78 Runājot par otrā jautājuma trešo daļu, iesniedzējtiesai būtībā ir šaubas par *Mircom* lūguma sniegt informāciju, kas ir iesniegts saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. pantu, pieņemamību, jo šī sabiedrība nopietni neizmanto tiesības, ko tā ir ieguvusi no pamatlietā aplūkojamo filmu producentiem. Turklāt iesniedzējtiesas norāde uz iespēju kvalificēt *Mircom* kā "autortiesību trolli" (*copyright troll*) ir jāsaprot tādējādi, ka tā būtībā izvirza jautājumu, vai *Mircom*, iespējams, ir ļaunprātīgi izmantojusi tiesības.

79 Pirmkārt, iesniedzējtiesa, šķiet, šaubās par to, ka *Mircom* ir nodoms celt prasību par zaudējumu atlīdzību, jo pastāv spēcīgas norādes, saskaņā ar kurām vispārīgi tā tikai piedāvā strīda risinājumu izlīguma ceļā ar vienīgo mērķi saņemt paušālu atlīdzību 500 EUR apmērā. Taču saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktu lūgumam sniegt informāciju ir jābūt izteiktam tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu.

80 Kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 113. punktā, šajā ziņā ir jākonstatē, ka cenšanās noslēgt izlīgumu bieži ir priekšnosacījums prasības par zaudējumu atlīdzību celšanai kā tādai. Līdz ar to nevar uzskatīt, ka ar Direktīvu 2004/48 ieviestajā intelektuālā īpašuma aizsardzības sistēmā šī prakse būtu aizliegta.

81 Tiesa jau ir nospriedusi, ka Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams situācijai, kad pēc tiesvedības galīgas pabeigšanas, kurā ir konstatēts intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, prasītājs patstāvīgā tiesvedībā pieprasa informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kuriem ir pārkāptas šīs tiesības (spriedums, 2017. gada 18. janvāris, *NEW WAVE CZ*, C-427/15, EU:C:2017:18, 28. punkts).

82 Tāda pati argumentācija ir jāpiemēro attiecībā uz tādu patstāvīgu tiesvedību pirms prasības par zaudējumu atlīdzību, par kādu ir runa pamatlietā un kurā saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasītājs lūdz tādam interneta piekļuves pakalpojumu sniedzējam kā *Telenet*, attiecībā uz kuru ir konstatēts, ka tas komercdarbības mērogā sniedz kontrafakta darbībās izmantotus pakalpojumus, sniegt informāciju, kas ļauj identificēt tā klientus, ar nolūku, kas ir tieši vērsts uz to, lai prasītājs varētu lietderīgi celt prasību tiesā pret iespējamiem pārkāpējiem.

83 Proti, tiesības uz informāciju, kas noteiktas minētajā 8. pantā, ir paredzētas, lai padarītu piemērojamas un konkretizētu pamattiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kuras ir garantētas ar Hartas 47. pantu, un tādējādi nodrošinātu pamattiesību uz īpašumu – kurās ietilpst intelektuālā īpašuma tiesības, kas ir aizsargātas ar tās 17. panta 2. punktu, – efektīvu īstenošanu, ļaujot intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekam identificēt personu, kas tās pārkāpj, un īstenot pasākumus, kas nepieciešami, lai aizsargātu šīs tiesības (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, *Constantin Film Verleih*, C-264/19, EU:C:2020:542, 35. punkts).

84 Līdz ar to ir jākonstatē, ka tādu lūgumu sniegt informāciju kā tas, ko *Mircom* ir iesniegusi pirmstiesas stadijā, šī iemesla dēļ vien nevar uzskatīt par nepieņemamu.

85 Otrkārt, Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā ir noteikts, ka lūgumam sniegt informāciju ir jābūt pamatotam un samērīgam.

86 Ņemot vērā šī sprieduma 70.–77. punktā izklāstītos apsvērumus, ir jākonstatē, ka tas tā var būt, ja 8. panta 1. punktā minēto lūgumu ir iesniegusi sabiedrība, kurai šajā ziņā ir filmu producentu līgumisks pilnvarojums. Tomēr iesniedzējtiesai ir jānosaka, vai lūgums, kā to ir konkrēti formulējusi šāda sabiedrība, ir pienācīgi pamatots.

87 Treškārt, atsaucoties uz Direktīvas 2004/48 13. panta 1. punkta otrās daļas a) apakšpunktā izmantoto frāzi "pārkāpēja negodīgi gūtā peļņa", kā arī uz nosacījumu, kas ir izvirzīts tās 6. panta 2. punktā, 8. panta 1. punktā un 9. panta 2. punktā, saskaņā ar kuru pārkāpumiem ir jābūt izdarītiem komercdarbības mērogā, iesniedzējtiesa uzskata, ka Savienības likumdevējs šajā ziņā drīzāk ir paredzējis situāciju, kas prasa strukturēti rīkoties pret kontrafaktu izplatīšanu tirgū, nevis cīņu pret individuāliem pārkāpējiem.

88 Šajā ziņā ir jānorāda pirmām kārtām, ka saskaņā ar Direktīvas 2004/48 14. apsvērumu nosacījumam, saskaņā ar kuru pārkāpumiem ir jābūt veiktiem komercdarbības mērogā, ir jābūt piemērojamam tikai šīs direktīvas 6. pantā paredzētajiem pasākumiem, kas attiecas uz

pierādījumiem, tās 8. pantā paredzētajiem pasākumiem, kas attiecas uz tiesībām uz informāciju, un minētās direktīvas 9. pantā paredzētajiem pagaidu un nodrošināšanas pasākumiem, neskarot dalībvalstu iespēju piemērot šos pasākumus arī darbībām, kas nav veiktas komercdarbības mērogā.

89 Šis nosacījums nav piemērojams Direktīvas 2004/48 13. pantā paredzētajiem cietušās puses prasījumiem par atlīdzību, kas ir vērsti pret pārkāpēju. Līdz ar to saskaņā ar šo tiesību normu individuāliem pārkāpējiem var tikt uzdots izmaksāt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekam zaudējumu atlīdzību, kas atbilst kaitējumam, ko tas faktiski ir cietis savu tiesību pārkāpuma dēļ, ciktāl pārkāpēji ir veikuši kontrafakta darbību, apzinoties to vai – ja tiem ir bijuši saprātīgi iemesli to apzināties.

90 Turklāt saistībā ar lūgumu sniegt informāciju atbilstoši Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktam nosacījums, saskaņā ar kuru pārkāpumiem ir jābūt veiktiem komercdarbībai raksturīgā mērogā, var tikt izpildīts tostarp tad, ja attiecībā uz citu personu, kas nav iespējamais pārkāpējs, "ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās".

91 Šajā lietā *Mircom* lūgums sniegt informāciju, kā ir konstatēts šī sprieduma 82. punktā, ir vērsts pret interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēju kā personu, attiecībā uz kuru ir konstatēts, ka tā komercdarbības mērogā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās.

92 Līdz ar to šķiet, ka pamatlietā lūgums, ko *Mircom* ir izteikusi pret *Telenet*, kura komercdarbības mērogā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās, atbilst šī sprieduma 90. punktā atgādinātajam nosacījumam.

93 Turklāt iesniedzējtiesai katrā ziņā ir jāpārbauda, vai *Mircom* ļaunprātīgi izmanto pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus Direktīvas 2004/48 3. panta izpratnē, kā arī attiecīgā gadījumā jānoraida šīs sabiedrības iesniegtais lūgums.

94 Proti, ar Direktīvas 2004/48 3. pantu ir noteikts vispārējs pienākums tostarp nodrošināt, lai pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu šajā direktīvā paredzēto intelektuālā īpašuma tiesību, tostarp tās 8. pantā minēto tiesību uz informāciju, ievērošanu, būtu taisnīgi, kā arī tiktu piemēroti tā, lai nodrošinātu, ka tos neizmanto ļaunprātīgi.

95 Šādas ļaunprātīgas rīcības konstatējums pilnībā iekļaujas pamatlietas faktu izvērtējumā un līdz ar to iesniedzējtiesas kompetencē. Šajā nolūkā tā tostarp varētu pārbaudīt *Mircom* darbības kārtību, novērtējot veidu, kādā tā piedāvā iespējamiem pārkāpējiem noslēgt izlīgumu, un pārbaudot, vai tā patiešām ceļ prasības tiesā izlīguma atteikuma gadījumā. Tā varētu arī pārbaudīt, vai, ņemot vērā visus šīs lietas īpašos apstākļus, ir konstatējams, ka *Mircom*, aizbildinoties ar izlīguma piedāvājumiem apgalvoto pārkāpumu dēļ, patiesībā cenšas gūt ekonomiskus ienākumus no pašas attiecīgo lietotāju dalības tādā vienādranga (*peer-to-peer*) tīklā kā tas, kas tiek aplūkots pamatlietā, konkrēti nemēģinot apkarot šī tīkla radītos autortiesību pārkāpumus.

96 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2004/48 ir jāinterpretē tādējādi, ka persona, kurai uz līguma pamata pieder noteiktas intelektuālā īpašuma tiesības un kura tomēr tās pati neizmanto, bet tikai izvirza prasījumus pret iespējamiem pārkāpējiem par zaudējumu atlīdzību, principā var izmantot šīs direktīvas II nodaļā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, ja vien nav pierādīts, ņemot vērā tās 3. panta 2. punktā paredzēto vispārējo pienākumu un balstoties uz visaptverošu un detalizētu pārbaudi, ka

tās prasījumi ir ļaunprātīgi. It īpaši, runājot par lūgumu sniegt informāciju, kas ir pamatots ar minētās direktīvas 8. pantu, tas arī ir jānoraida, ja tas ir nepamatots vai nesamērīgs, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par trešo un ceturto jautājumu

97 Vispirms ir jānorāda, ka pamatlietā runa ir par divām dažādām personas datu apstrādes situācijām, proti, vienu, ko *Media Protector* jau iepriekšējā posmā ir veikusi *Mircom* labā saistībā ar vienādranga (*peer-to-peer*) tīkliem un ko veido lietotāju, kuru interneta pieslēgumi attiecīgajā brīdī, iespējams, tikuši izmantoti aizsargātu darbu augšupielādei šajos tīklos, IP adrešu reģistrēšana, un otru, kas, kā apgalvo *Mircom*, turpmākā posmā ir jāveic *Telenet* un ko veido, no vienas puses, šo lietotāju identificēšana, veicot salīdzināšanu starp šīm IP adresēm un tām adresēm, kas šajā pašā brīdī *Telenet* bija piešķīrusi minētajiem lietotājiem, lai veiktu šo augšupielādi, un, no otras puses, šo pašu lietotāju vārdu un adrešu paziņošana *Mircom*.

98 Ceturtajā jautājumā iesniedzējtiesa lūdz sniegt atbildi, vai apstrādei ir pamatots raksturs, ņemot vērā Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu, tikai attiecībā uz jau veikto pirmo apstrādi.

99 Turklāt trešajā jautājumā tā būtībā vēlas noskaidrot, vai tās pirmajā un otrajā jautājumā izklāstītajiem apstākļiem ir nozīme, nosakot taisnīgu līdzsvaru starp intelektuālā īpašuma tiesībām, no vienas puses, un privātās dzīves un personas datu aizsardzību, no otras puses, it īpaši – izvērtējot samērīgumu.

100 Gadījumā, ja, pamatojoties uz Tiesas atbildēm uz pirmo un otro jautājumu, iesniedzējtiesa konstatētu, ka *Mircom* lūgums sniegt informāciju atbilst Direktīvas 2004/48 8. pantā, lasot to kopsakarā ar tās 3. panta 2. punktu, paredzētajiem nosacījumiem, trešais jautājums ir jāsaprot tādējādi, ka iesniedzējtiesa ar to būtībā vēlas noskaidrot, vai tādos apstākļos kā tie, kas tiek aplūkoti pamatlietā, Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauta otrā turpmākā posmā veicamā datu apstrāde, kā tā ir aprakstīta šī sprieduma 97. punktā, lai gan šis lūgums atbilstu minētajiem nosacījumiem.

101 Ņemot vērā šos apsvērumus un saskaņā ar šī sprieduma 38. un 39. punktā minēto judikatūru trešais un ceturtais jautājums ir jāpārformulē tādējādi, ka ar tiem iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauta, pirmkārt, intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieka, kā arī trešās personas tā labā veiktā vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla lietotāju, kuru interneta pieslēgumi, iespējams, tikuši izmantoti kontrafakta darbībām, IP adrešu sistemātiska reģistrēšana, un, otrkārt, šo lietotāju vārdu un pasta adrešu paziņošana šim īpašniekam vai trešai personai, lai ļautu tam celt prasību par zaudējumu atlīdzību civillietu tiesā attiecībā uz kaitējumu, ko, iespējams, ir radījuši šie lietotāji.

102 Pirmkārt, attiecībā uz pamatlietā aplūkojamo iepriekšējā posmā veikto apstrādi ir jāatgādina, ka dinamiskā IP adrese, ko tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu sniedzējs reģistrē saistībā ar personas piekļuvi šī pakalpojumu sniedzēja publiskai lietošanai paredzētai tīmekļvietnei, attiecībā uz minēto pakalpojumu sniedzēju ir uzskatāma par personas datiem Regulas 2016/679 4. panta 1. punkta izpratnē, ja tā rīcībā ir likumīgi līdzekļi, kas tam ļauj likt identificēt attiecīgo personu, izmantojot šīs personas interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēja rīcībā esošo papildu informāciju (spriedums, 2016. gada 19. oktobris, *Breyer*, C-582/14, EU:C:2016:779, 49. punkts).

103 Līdz ar to šādu adrešu reģistrēšana to vēlākai izmantošanai saistībā ar prasību tiesā ir uzskatāma par apstrādi Regulas 2016/679 4. panta 2. punkta izpratnē.

104 Tas ir piemērojams arī *Mircom* situācijai, kuras labā *Media Protector* apkopo IP adreses, ciktāl tai ir pieejams likumīgs līdzeklis interneta pieslēgumu īpašnieku identificēšanai atbilstoši Direktīvas 2004/48 8. pantā paredzētajai procedūrai.

105 Saskaņā ar šīs regulas 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu personas datu apstrāde ir likumīga tikai tad, ja apstrāde ir vajadzīga pārziņa vai trešās personas likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, kurām nepieciešama personas datu aizsardzība, ir svarīgākas par šādām interesēm, it īpaši, ja datu subjekts ir bērns.

106 Tātad šajā tiesību normā ir paredzēti trīs kumulatīvi nosacījumi, kam ir jābūt izpildītiem, lai personas datu apstrāde būtu likumīga, proti, pirmām kārtām, datu pārziņa vai trešās personas likumīgo interešu esamība, otrām kārtām, vajadzība apstrādāt personas datus likumīgo interešu ievērošanai un, trešām kārtām, nosacījums, ka neprevalē tās personas intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, uz kuru attiecas datu aizsardzība (šajā nozīmē saistībā ar Direktīvas 95/46 7. panta f) punktu skat. spriedumu, 2017. gada 4. maijs, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, 28. punkts).

107 Tā kā ar Regulu 2016/679 ir atcelta un aizstāta Direktīva 95/46 un tā kā attiecīgo šīs regulas normu tvērums būtībā ir identisks attiecīgo šīs direktīvas normu tvērumam, Tiesas judikatūra attiecībā uz minēto direktīvu principā ir piemērojama arī attiecībā uz minēto regulu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2020. gada 12. novembris, *Sonaecom*, C-42/19, EU:C:2020:913, 29. punkts).

108 Attiecībā uz nosacījumu par likumīgo interešu esamību, neskarot pārbaudes, kas iesniedzējtiesai ir jāveic saistībā ar otro jautājumu, ir jāuzskata, ka personas datu pārziņa vai trešās personas interese iegūt personas datus attiecībā uz personu, kura, iespējams, ir aizskārusi tās īpašumu, lai celtu prasību tiesā atlīdzības saņemšanai, ir likumīgas intereses. Šo analīzi apstiprina Regulas 2016/679 9. panta 2. punkta e) un f) apakšpunkts, kuros ir paredzēts, ka aizliegums apstrādāt noteiktu veidu personas datus, kuri tostarp ietver datus par fiziskas personas dzimumdzīvi vai seksuālo orientāciju, nav piemērojams, ja apstrāde attiecas uz personas datiem, kurus datu subjekts acīmredzami ir publiskojis, vai tā ir vajadzīga tostarp tam, lai celtu, īstenotu vai aizstāvētu prasības tiesā (šajā nozīmē attiecībā uz Direktīvas 95/46 8. panta 2. punkta e) apakšpunktu skat. spriedumu, 2017. gada 4. maijs, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, 29. punkts).

109 Šajā ziņā, kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 131. punktā, prasījumu atbilstoša un pienācīga piedziņa var būt likumīgas intereses, kas pamato personas datu apstrādi Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkta izpratnē (attiecībā uz Direktīvu 2002/58 pēc analoģijas skat. spriedumu, 2012. gada 22. novembris, *Probst*, C-119/12, EU:C:2012:748, 19. punkts).

110 Attiecībā uz nosacījumu saistībā ar vajadzību apstrādāt personas datus vērā ņemamo likumīgo interešu īstenošanai ir jāatgādina, ka atkāpes no personas datu aizsardzības principa un tā ierobežojumi ir piemērojami tikai tiktāl, cik tas ir noteikti vajadzīgs (spriedums, 2017. gada 4. maijs, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, 30. punkts). Šajā lietā šis nosacījums varētu būt

izpildīts, jo, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 97. punktā, pieslēguma īpašnieka identificēšana bieži vien ir iespējama, tikai pamatojoties uz IP adresi un interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēja sniegto informāciju.

111 Visbeidzot, runājot par nosacījumu par attiecīgo pretnostatīto tiesību un interešu izsvēršanu, tas principā ir atkarīgs no attiecīgā gadījuma konkrētajiem apstākļiem (spriedums, 2017. gada 4. maijs, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, 31. punkts un tajā minētā judikatūra). Šie īpašie apstākļi ir jāvērtē iesniedzējtiesai.

112 Šajā ziņā mehānismi, kas ļauj rast taisnīgu līdzsvaru starp dažādajām iesaistītajām tiesībām un interesēm, ir paredzēti pašā Regulā 2016/679 (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2008. gada 29. janvāris, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

113 Turklāt, tā kā pamatlietas fakti, šķiet, ietilpst gan Regulas 2016/679, gan arī Direktīvas 2002/58 piemērošanas jomā, jo apstrādātās IP adreses, kā izriet no šā sprieduma 102. punktā minētās judikatūras, ir gan personas dati, gan informācija par datu plūsmu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c., C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791, 152. punkts), ir jāpārbauda, vai šādas apstrādes likumības vērtējumā ir jāņem vērā šajā direktīvā paredzētie nosacījumi.

114 Proti, kā izriet no Direktīvas 2002/58 1. panta 2. punkta, lasot to kopsakarā ar Regulas 2016/679 94. panta 2. punktu, šīs direktīvas noteikumi precizē un papildina šo regulu, lai saskaņotu valsts tiesību normas, kas ir vajadzīgas, lai nodrošinātu tostarp pamattiesību un pamatbrīvību līdzvērtīgu aizsardzības līmeni, it īpaši attiecībā uz tiesībām uz privāto dzīvi saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 2. oktobris, *Ministerio Fiscal*, C-207/16, EU:C:2018:788, 31. punkts, kā arī 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c., C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791, 102. punkts).

115 Šajā ziņā jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 2002/58 5. panta 1. punktu dalībvalstis aizliedz komunikāciju un saistītās informācijas par datu plūsmu noklausīšanos, ierakstīšanu, uzglabāšanu vai cita veida aizturēšanu vai pārraudzību personām, kas nav lietotāji, bez attiecīgo lietotāju piekrišanas, izņemot gadījumus, kad to darīt ir ar likumu atļauts saskaņā ar šīs direktīvas 15. panta 1. punktu. Turklāt saskaņā ar minētās direktīvas 6. panta 1. punktu informācija par datu plūsmu, kas attiecas uz abonentiem un lietotājiem un ko publisko komunikāciju tīkla pakalpojumu sniedzējs vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs apstrādā vai uzglabā, ir jādzēš vai jāpadara anonīma, kad tā vairs nav nepieciešama komunikāciju pārraidīšanai, neierobežojot tostarp šīs pašas direktīvas 15. panta 1. punktu.

116 Minētais 15. panta 1. punkts noslēdz izņēmumu no pienākuma nodrošināt personas datu konfidencialitāti uzskaitījumu, tieši atsaucoties uz Direktīvas 95/46 13. panta 1. punktu, kas būtībā atbilst Regulas 2016/679 23. panta 1. punktam, ar kuru kopš attiecīgā laika saskaņā ar Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, kas piemērojami datu pārzinim vai apstrādātājam, ar leģislatīviem pasākumiem ir atļauts ierobežot pienākuma nodrošināt personas datu konfidencialitāti elektronisko komunikāciju jomā tvērumu, ja ar šādu ierobežojumu tiek ievērota pamattiesību un pamatbrīvību būtība un tas demokrātiskā sabiedrībā ir nepieciešams un samērīgs, lai garantētu tostarp citu personu tiesību un brīvību aizsardzību, kā arī civilprasību izpildi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 29. janvāris, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, 53. punkts).

117 Turklāt tas, ka šīs regulas 23. panta 1. punkta j) apakšpunktā tagad *expressis verbis* ir paredzēta civilprasību izpilde, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir pausta Savienības likumdevēja griba apstiprināt Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru īpašuma tiesību aizsardzība un situācijas, kurās autori vēlas saņemt šādu aizsardzību civilprocesā, nekad nav bijušas izslēgtas no Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta piemērošanas jomas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 29. janvāris, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, 53. punkts).

118 Līdz ar to, lai tādu apstrādi kā to personu IP adrešu reģistrācija, kuru interneta pieslēgumi ir tikuši izmantoti, lai augšupielādētu aizsargātus darbus ietverošo datņu segmentus vienādranga (*peer-to-peer*) tīklos, lai varētu iesniegt lūgumu atklāt šo IP adrešu īpašnieku vārdus un pasta adreses, varētu tikt uzskatīta par likumīgu, ievērojot Regulā 2016/679 paredzētos nosacījumus, it īpaši ir jāpārbauda, vai ar šo apstrādi tiek ievēroti minētie Direktīvas 2002/58 noteikumi, jo ar pēdējo minēto attiecībā uz elektronisko komunikāciju līdzekļu lietotājiem tiek konkretizētas pamattiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c., C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791, 109. punkts).

119 Tā kā iesniedzējtiesas nolēmumā nav ietverti precizējumi par *Mircom* piekļuves *Telenet* saglabātajām IP adresēm juridisko pamatu, Tiesa nevar sniegt iesniedzējtiesai lietderīgas norādes par jautājumu, vai ar tādu apstrādi kā tā, kas tiek veikta iepriekšējā posmā un ko veido minēto IP adrešu reģistrācija, ņemot vērā Direktīvā 2002/58 paredzētos noteikumus un nosacījumu par pretnostatīto tiesību un interešu izsvēršanu, tiek pārkāptas minētās pamattiesības. Iesniedzējtiesai būs jāveic attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma analīze, ņemot vērā Savienības tiesības, it īpaši Direktīvas 2002/58 5., 6. un 15. pantu.

120 Otrkārt, attiecībā uz *Telenet* turpmākā posmā veikto apstrādi, ko veido šo IP adrešu īpašnieku identificēšana un šo īpašnieku vārdu un pasta adrešu paziņošana *Mircom*, ir jānorāda, ka atbilstoši Direktīvas 2004/48 8. pantam iesniegts lūgums, kas ir ierobežots ar to lietotāju vārdu un adrešu paziņošanu, kuri ir iesaistīti kontrafakta darbībās, atbilst mērķim panākt taisnīgu līdzsvaru starp intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieku tiesībām uz informāciju un šo lietotāju tiesībām uz personas datu aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, *Constantin Film Verleih*, C-264/19, EU:C:2020:542, 37. un 38. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

121 Proti, šādi dati attiecībā uz elektronisko komunikāciju līdzekļu lietotāju personas identitāti paši par sevi parasti neļauj uzzināt veikto komunikāciju datumu, laiku, ilgumu un adresātus, ne arī vietas, kur šī saziņa ir notikusi, vai to biežumu ar noteiktām personām noteiktā laika posmā, tādējādi tie – atskaitot tādu šo lietotāju kontaktinformāciju kā viņu personas identitāte un adreses – nesniedz nekādu informāciju par veikto komunikāciju un līdz ar to par viņu privāto dzīvi. Tādējādi principā iejaukšanos, ko rada ar šādiem datiem saistīts pasākums, nevar kvalificēt kā smagu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 2. marts, *Prokuratuur* (Piekļuves datiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju nosacījumi), C-746/18, EU:C:2021:152, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

122 Tomēr pamatlietā *Mircom* lūgums sniegt informāciju nozīmē to, ka *Telenet* veiks atbilstības noteikšanu starp dinamiskajām IP adresēm, kas ir reģistrētas *Mircom* labā, un tām adresēm, ko *Telenet* ir piešķīrusi minētajiem lietotājiem un kas ir ļāvušas tiem piedalīties attiecīgajā vienādranga (*peer-to-peer*) tīklā.

123 Līdz ar to, kā izriet no šī sprieduma 113. punktā minētās judikatūras, šāds lūgums attiecas uz informācijas par datu plūsmu apstrādi. Tiesības uz šo datu aizsardzību, kas ir paredzētas par labu Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā norādītajām personām, ir daļa no ikvienas personas pamattiesībām uz tās personas datu aizsardzību, kā to garantē Hartas 8. pants un Regula 2016/679, kā tā ir precizēta un papildināta ar Direktīvu 2002/58 (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, 30. punkts).

124 Proti, ar Direktīvu 2004/48 paredzēto pasākumu piemērošana nevar ietekmēt Regulu 2016/679 un Direktīvu 2002/58 (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, 32. punkts).

125 Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkts, skatot to kopsakarā ar Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu un Direktīvas 95/46 7. panta f) punktu, neliedz to, ka dalībvalstis ievieš pienākumu nodot privātpersonām personas datus, lai civillietu tiesās varētu uzsākt tiesvedību par autortiesību pārkāpumu, taču tas arī nenosaka, ka šīm valstīm būtu obligāti jāparedz šāds pienākums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 19. aprīlis, *Bonnier Audio* u.c., C-461/10, EU:C:2012:219, 55. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2017. gada 4. maijs, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, 34. punkts).

126 Ir jākonstatē, ka – tāpat kā Direktīvas 95/46 7. panta f) punkta gadījumā – nedz Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktā, nedz arī tās 9. panta 2. punkta f) apakšpunktā, lai gan saskaņā ar LESD 288. panta otro daļu tie ir tieši piemērojami visās dalībvalstīs, nav paredzēts pienākums trešai personai, tādai kā interneta piekļuves pakalpojumu sniedzējs, paziņot privātpersonām kā saņēmējām šīs regulas 4. panta 9. punkta izpratnē personas datus, lai tās civillietu tiesās varētu sākt tiesvedību par autortiesību pārkāpumu, bet tajā tiek vienīgi regulēts jautājums par paša pārziņa vai trešās personas minētās regulas 4. panta 10. punkta izpratnē veiktās apstrādes likumību.

127 Tādējādi tādam interneta piekļuves pakalpojumu sniedzējam kā *Telenet* varētu būt pienākums veikt šādu paziņošanu, tikai pamatojoties uz pasākumu, kas ir pieņemts atbilstoši Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktam un ar ko ir ierobežota tostarp tās 5. un 6. pantā paredzēto tiesību un pienākumu piemērošanas joma.

128 Tā kā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu šajā ziņā nav nevienas norādes, iesniedzējtiesai būs jāpārbauda juridiskais pamats gan attiecībā uz *Telenet* veikto IP adrešu saglabāšanu, kuru paziņošanu lūdz *Mircom*, gan arī attiecībā uz iespējamo *Mircom* piekļuvi šīm adresēm.

129 Proti, saskaņā ar Direktīvas 2002/58 6. panta 1. un 2. punktu IP adrešu saglabāšana, ko veic elektroniskās komunikācijas pakalpojumu sniedzēji pēc šo datu piešķiršanas beigām, principā nav nepieciešama, lai izrakstītu rēķinus par attiecīgajiem pakalpojumiem, tādējādi šī iemesla dēļ tiešsaistē izdarīto noziegumu atklāšana var izrādīties neiespējama, neizmantojot likumdošanas pasākumu, kas pieņemts, pamatojoties uz Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c., C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791, 154. punkts).

130 Kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 104. punktā, ja IP adrešu saglabāšana, pamatojoties uz šādu likumdošanas pasākumu, vai vismaz to izmantošana citiem mērķiem, nevis tiem, kas ir atzīti par likumīgiem ar 2020. gada 6. oktobra spriedumu *La Quadrature du Net* u.c. (C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791), tiktu uzskatīta par pretēju Savienības tiesībām, pamatlietā aplūkojamais lūgums sniegt informāciju zaudētu savu priekšmetu.

131 Ja no iesniedzējtiesas veiktajām pārbaudēm izrietētu, ka pastāv valsts tiesību akti Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta izpratnē, ar kuriem ir ierobežota šīs direktīvas 5. un 6. pantā paredzēto noteikumu piemērošanas joma un kurus varētu lietderīgi piemērot šajā lietā, un pieņemot, ka, pamatojoties uz Tiesas visos iepriekšējos šī sprieduma punktos sniegtajām interpretācijas norādēm, ir konstatējams arī tas, ka *Mircom* ir *locus standi* un ka tās lūgums sniegt informāciju ir pamatots, samērīgs un nav ļaunprātīgs, būtu uzskatāms, ka minētā datu apstrāde ir likumīga Regulas 2016/679 izpratnē.

132 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas 2016/679 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to principā netiek liegta nedz intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieka, kā arī trešās personas tā labā veiktā vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla lietotāju, kuru interneta pieslēgumi, iespējams, tikuši izmantoti kontrafakta darbībām, IP adrešu sistemātiska reģistrēšana, nedz arī šo lietotāju vārdu un pasta adrešu paziņošana šim īpašniekam vai trešai personai, lai ļautu tam celt prasību par zaudējumu atlīdzību civillietu tiesā attiecībā uz kaitējumu, ko, iespējams, ir radījuši šie lietotāji, tomēr ar nosacījumu, ka minētā īpašnieka vai šādas trešās personas iniciatīvas un lūgumi ir pamatoti, samērīgi un nav ļaunprātīgi un to juridiskais pamats ir valsts tiesību akts Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta izpratnē, ar kuru ir ierobežota šīs direktīvas 5. un 6. pantā paredzēto noteikumu piemērošanas joma.

Par tiesāšanās izdevumiem

133 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 3. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka mediju datnes, kas ietver aizsargātu darbu, segmentu, kurus vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla lietotājs ir iepriekš lejupielādējis, augšupielāde no šī lietotāja gala iekārtas uz citu šī tīkla lietotāju gala iekārtām, lai gan šie segmenti paši par sevi ir izmantojami, sākot vienīgi ar noteiktu lejupielādes slieksni, ir publiskošana [sabiedrībai] šīs tiesību normas izpratnē. Nav nozīmes tam, ka *client-BitTorrent* kopīgošanas programmatūras konfigurācijas dēļ šī programmatūra automātiski ģenerē šo augšupielādi, ja lietotājs no gala iekārtas, no kuras notiek minētā augšupielāde, ir piekritis šai programmatūrai, dodot savu piekrišanu tās izmantošanai pēc tam, kad tas ir ticis pienācīgi informēts par tās īpašībām.**

2) **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/48/EK (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu ir jāinterpretē tādējādi, ka persona, kurai uz līguma pamata pieder noteiktas intelektuālā īpašuma tiesības un kura tomēr tās pati neizmanto, bet tikai izvirza prasījumus pret iespējamiem pārkāpējiem par zaudējumu atlīdzību, principā var izmantot šīs direktīvas II nodaļā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, ja vien nav pierādīts, ņemot vērā tās 3. panta 2. punktā paredzēto vispārējo pienākumu un balstoties uz visaptverošu un detalizētu pārbaudi, ka**

tās prasījumi ir ļaunprātīgi. It īpaši, runājot par lūgumu sniegt informāciju, kas ir pamatots ar minētās direktīvas 8. pantu, tas arī ir jānoraida, ja tas ir nepamatots vai nesamērīgs, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

3) **Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar 15. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju), kurā grozījumi ir izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris), ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to principā netiek liegta nedz intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieka, kā arī trešās personas tā labā veiktā vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla lietotāju, kuru interneta pieslēgumi, iespējams, tikuši izmantoti kontrafakta darbībām, IP adrešu sistemātiska reģistrēšana, nedz arī šo lietotāju vārdu un pasta adrešu paziņošana šim īpašniekam vai trešai personai, lai ļautu tam celt prasību par zaudējumu atlīdzību civillietu tiesā attiecībā uz kaitējumu, ko, iespējams, ir radījuši šie lietotāji, tomēr ar nosacījumu, ka minētā īpašnieka vai šādas trešās personas iniciatīvas un lūgumi ir pamatoti, samērīgi un nav ļaunprātīgi un to juridiskais pamats ir valsts tiesību akts Direktīvas 2002/58, kurā grozījumi ir izdarīti ar Direktīvu 2009/136, 15. panta 1. punkta izpratnē, ar kuru ir ierobežota šīs direktīvas – redakcijā ar grozījumiem – 5. un 6. pantā paredzēto noteikumu piemērošanas joma.**

[Paraksti]